

Хвилює нива, як вода,
Жита від вітру гнуться,
Бринять серпи, дзвенить коса,
Наїжилась густа стерня.
На ній снопи кладуться.

А де ж той вітер-похожай?
А де ж то він подівся?
Пішов собі в холодний гай,
А ти роби, не спочивай,
А жар мов напосівся!

Такий гарячий, ясний жар,
Неначе з пекла родом,
Під лист ховається комар,
І з паші криється товар
Під верби, понад бродом.

І лиш одним, одним женцям
Немає прохолоди,
Нема спочинку їх рукам,
Нема пощади їх ногам,
Земля недаром родить!

Від неї кожний сніп, покіс
Насилу мус дістати.
Не жалуй поту, крові, сліз,
Оцей цінний, гіркий навіз
Ти мусиш їй віддати...

Кінчиться нива. Вже снопи
В полукіпки зійшлися,
В дугу зігнулися хребти,
Болять і терпнуть всі кістки,

А жили мов зісхлися.

На щастя, тихий вечір йде,
Біжить вітрець з-над яру,
Холодить спечене лице
І на крильцях своїх несе
Таємну силу чару.

Який дивний-дивний цей чар,
А ще дивніша сила!
Забувся днини лютий жар,
Забувся весь життя тягар,
Ростуть незримі крила.

Від них та постать, що весь день,
Над нивою зігнута,
Робила, мов бездушний пень,
Летить тепер в край мрій, пісень
Велика, незбагнута.

А якби так, немов на глум,
Музики де заграли,
То в кут пішов би біль і сум,
Злій долі і життю на глум
До рана б погуляли.

Жуків, 1900

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Село»](#)